

Crit de ràbia contra la invasió islàmica

L'atemptat de l'11 de setembre va treure de polleguera Oriana Fallaci —periodista italiana coneguda a tot el món que viu exiliada a Nova York—, perquè considera que el seu país està podrit políticament. La seva indignació es va traduir en un article, que ara ha convertit en el llibre 'La ràbia i l'orgull'. Ha rebut amenaces de mort, i a França han volgut prohibir l'obra.

La periodista i escriptora italiana Oriana Fallaci (Florència, 1929) ha sintonitzat, des de l'autoexili americà, amb el sentiment d'una gran part dels europeus, especialment italians i francesos, que pensen que els polítics han sacrificat la identitat de les nacions europees, la Europa de la Il·lustració, la tolerància i les llibertats, en acollir i afavorir la invasió islàmica.

El seu llibre *La rabbia e l'orgoglio* (*La ràbia i l'orgull*), ampliació d'un llarg article homònim publicat pel diari *Corriere della Sera* el 29 de setembre, ha venut, en mig any, més d'un milió d'exemplars a Itàlia i la traducció francesa, apareguda el mes de maig, ocupa la llista de llibres més venuts.

Oriana Fallaci escriu contra l'islamisme, especialment contra aquell que vol destruir Occident, i ho fa des de la ràbia que li va produir l'espectacle de l'atemptat contra les Torres Bessones de Nova York. Ho expressa de forma tan directa que, a més d'haver rebut amenaces de mort a Itàlia, ha estat acusada de racista a França. L'associació antiracista francesa MRAP (Moviment contra el Racisme i per l'Amistat entre els Pobles) va presentar una denúncia contra el llibre per xenofòbia i una demanda de prohibició, però els tribunals la van desestimar. El recurs ha estat fixat per al 9 d'octubre.

L'associació acusa la periodista italiana d'haver fet una crida total contra els musulmans. En efecte, això és el que fa Oriana Fallaci, però no contra els musulmans en general, llevat que siguin

terroristes, sinó contra els que han envaït Europa pacíficament. I, a diferència de Le Pen i l'extrema dreta en general, ho fa des dels valors del progressisme laïc, des de la tolerància, el progrés cultural i científic i la llibertat moral. Però també —i en això sí que s'acosta a Le Pen— des del nacionalisme dels països europeus, des del patriotisme, en definitiva. Per això es mostra contrària a la Unió Europea i a la moneda única i critica la manca d'orgull dels italians a exhibir la seva bandera, a diferència del que s'escau als Estats Units.

El "Club Financer", la Unió Europea, ha sacrificat la seva llengua i identitat nacional, ha facilitat la invasió islàmica i "fornica amb els enemics de la nostra civilització bo i parlant d'identitat cultural". Això, conclou en el seu llibre, no és Europa, és el suïcidi d'Europa.

Oriana Fallaci ja havia escollit el silenci i l'exili americà, malalta d'Itàlia, molt abans de l'11 de setembre. Havia abandonat Itàlia, perquè està envaïda pels musulmans, els moros ja empastifaven el país amb els seus minarets, les seves carnisseries, els seus cafès Internet, la seva merda i els seus pixums. I perquè els polítics han permès aquesta invasió i són cecs davant dels perills que comporta.

L'apocalipsi de Nova York la va obligar a trencar el silenci amb l'article i el llibre. L'atemptat, segons Fallaci, ha exterioritzat l'odi creixent que tots els països musulmans sense excepció, des del Marroc fins a Malàisia, senten per Occident.

Oriana Fallaci vivia a Nova York, retrada de la professió. L'atemptat contra les Torres Bessones II va fer treure del pap la ràbia que sent contra l'islamisme que envaeix Europa.

Oriana Fallaci ha trencat el seu silenci per denunciar el suïcidi d'Europa

tisteri i les seves portes daurades i se n'anaven a defecar a les portes de San Alvatores del Vescovi, església romànica del segle IX situada darrere de la plaça. La periodista es va queixar a l'alcalde, que va anar a casa seva per veure la situació, però no va fer res. Tampoc el ministre d'Afers Estrangers, florentí. Fins que la policia local va actuar, sota l'amenaça de cremar la botiga, ser empresonada i divulgar el cas a tot el món des de la presó.

L'escàndol, segons l'autora, és el dels venedors ambulants que infesten les places, el dels venedors de droga, el de les prostitutes, el dels lladres que t'assalten mentre dorms, el dels que molesten les dones dient-los grolleries. La periodista, l'estiu passat, en va ser víctima, però, com diu, més víctima va ser el musulmà que li va dirigir l'obscenitat, especialment els seus genitals. No era la primera vegada que etzibava una puntada de peu als genitals d'un musulmà. Dos anys abans un bengalí ja va tastar el peu de la Fallaci a Florència, també. No cal dir que és una puntada de peu al cul, ens ve a dir la periodista amb el seu pamflet, el que Europa ha d'etzibar a l'invasor musulmà.

Mentrestant, la invasió no s'atura: "Els quinze milions de musulmans que avui viuen a Europa (quinze!) són solament els pioners de futures onades. I creieu-me: en vindran cada cop més. Exigiran cada cop més. Perquè negociar amb ells és impossible. Raonar-hi, impensable. Tractar-los amb indulgència o tolerància, o esperança, un suïcidi. I qui pensí el contrari és un pobre ximplet."

Què està en joc en aquesta guerra, es pregunta la periodista. La resposta: "la desaparició de la nostra llibertat, de la nostra societat, de la nostra civilització. És a dir, l'anorreament de la nostra ma-

A Itàlia, recorda, el líder religiós de la comunitat islàmica de Torí, un carnisser provinent del Marroc que ja ha obert tres carnisseries i cinc mesquites, va declarar, després de l'atemptat, que "la *jihad* és una guerra justa, justificada, com diu l' *Alcorà* " i que "molts germans de Torí desitgen anar-se'n per afegir-se a la lluita".

Per això, la Fallaci adverteix que vindran coses pitjors. Perquè, davant d'aquestes declaracions del líder musulmà torinès, els ministres italians d'Interior o d'Afers Estrangers no el van facturar al "seu Marroc amb els germans freturosos d'unir-se a la lluita".

La periodista demana als europeus: "Desperteu! Intimidats per la por d'anar contra corrent o semblar racistes, no en-

teneu que aquí s'està produint una Croada a la inversa", que "ens han declarat una guerra de religió", la *jihad* .

"I si no ho fem, si no ens hi oposem, la *jihad* guanyarà. El problema -diu- és que, d'Espanya a Suècia, d'Alemanya a Grècia, no veig cap Ricard Cor de Lleó, i molt menys a Itàlia."

Itàlia, segons aquesta, és el país que el necessita més, un Ricard Cor de Lleó. Itàlia, aquest "escàndol" supera el límit de tolerància.

Quin és aquest escàndol? En fa un report. Explica fil per randa el cas d'uns comerciants musulmans instal·lats sense permís al costat del baptisteri de la catedral de Santa Maria del Fiore a la plaça del Duomo de Florència que embrotaven de pixum els marbres del bap-

La periodista italiana demana un Ricard Cor de Lleó que faci fora els moros

nera de viure o de morir, de resar o no resar, de pensar o no pensar, de menjar i beure, de vestir-nos, divertir-nos, informar-nos.”

En compte de campanars, hi trobarem minarets; en compte de minifaldilles, el vel i la burka; en compte de la copa de conyac, la llet de camella; en compte de la democràcia, la teocràcia; en compte de la llibertat, una Inquisició promoguda pels *torquemades* del turbant. De la mateixa manera que combat la intolerància i la inquisició islàmica importada pels musulmans invasors des de la intolerància, la periodista combat la religió de l'*Alcorà* no des del cristianisme, sinó des de l'ateisme i el laïcisme.

Per defensar la seva advertència, recorda la seva experiència, com a periodista i com a dona, als països musulmans. Ha vist la Guerra Santa a Beirut, ha vist destruir les esglésies, cremar els santercrists, pixar contra els altars i transformar-los en comunes, aquella Beirut que havia d'acollir els musulmans, que després s'havien apropiat de la ciutat i del país sencer. Dirigits, segons diu l'autora, per aquest Arafat que avui es fa la víctima, van construir uns estats dins de l'estat i van robar Líban als libanesos. I no són Ossama bin Laden, els talibans o quatre extremistes. Són els fills d'Al·là.

De la mateixa manera que és lícit lluitar contra el nazisme, el feixisme i el comunisme, Oriana Fallaci creu que és del tot just i lícit lluitar contra l'Islam, per fonamentalista.

Fallaci, al marge del radicalisme i el simplisme amb el qual exposa els seus punts de vista, elaborats, cal recordar-ho, amb el cap calent, es posa al costat d'aquells analistes que, des de l'estudi i la reflexió, parlen de xoc de civilitzacions, i discrepa dels que parlen, amb

PAPA GIL / EFE

Dalt, la mesquita de València. A sota, musulmans resant al Centre Cultural Islàmic de Madrid. Oriana Fallaci pensa que l'aparició i proliferació de mesquites a Europa i l'expansió de la intolerant i fonamentalista religió d'Al·là és el suïcidí d'Europa.

un esperit bonhomí, de diàleg entre cultures. La forma en què es produeix el xoc pot ser descrita de diverses maneres, com a guerra de civilitzacions o com a conflicte de civilitzacions, fórmula més suau. Per a Fallaci hi ha una guerra de civilitzacions.

En discrepa, per exemple, Gilles Kepel, director del CNRS (Centre National de la Recherche Scientifique) i responsable del programa de doctorat sobre el món musulmà de l'Institut d'Estudis Polítics de París. Ara tenim l'oportunitat de llegir-lo en català. Editorial Empúries li ha publicat dos llibres. Primer, la *Crònica d'una guerra d'Orient*, recorregut fet per països àrabs i islàmics després de l'atemptat de Nova York. I, ara, li acaba de publicar el

seu gran estudi del 2000, *La jihad. Expansió i declivi de l'islamisme*, enriquit amb un pròleg nou que va ser escrit després del gran atemptat. El declivi de l'islamisme es refereix als països àrabs i concretament al fracàs de la revolució islàmica de l'Iran i l'Afganistan.

Gilles Kepel pensa que les dues civilitzacions, occidental i islàmica, "estan condemnades a dialogar les seves cultures permanentment, malgrat el que diguin, d'una banda, els islamistes, i, de l'altra, l'extrema dreta". Oriana Fallaci de ben segur titllaria Kepel d'ingenu. Però, si llegís els seus llibres, trobaria arguments a favor. Per exemple, Kepel reporta que Bin Laden és un heroi per a molts musulmans, fins i tot per als més moderats. Noies liberals expliquen acu-

BASES PREMIS

2002
Edicions 3i4

València, 26 d'octubre de 2002

CONDICIONS GENERALS

- A. Les obres aspirants a aquests premis hauran de ser inèdites i escrites en català.
- B. Als originals es farà constar el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor. Si l'autor desitja que l'obra siga feta pública amb pseudònim, haurà d'indicar-ho expressament, adjuntant-hi la plicca corresponent.
- C. No podran ser tingudes en compte les obres ja premiades en altres concursos.
- D. Cadascun dels premis podrà, a parer del jurat corresponent, deixar de ser adjudicat, si les obres presentades a concurs no reuneixen les característiques adequades o la qualitat suficient. Els premis també podran ser fracdonats.
- E. Les obres aspirants a qualsevol d'aquests premis hauran de ser presentades en l'editorial Tres i Quatre (C/ Pérez Bayer, 11. 46002 València) abans del 5 de setembre de 2002.
- F. Els originals no premiats podran ser rellrats a partir del 30 de novembre a l'adreça de l'editorial Tres i Quatre, dins d'un termini de tres mesos. Passat aquest termini, els originals seran destruïts.
- G. L'editorial Tres i Quatre es reserva el dret de publicar alguna de les obres no premiades que cregués interessant, d'acord amb el jurat corresponent. L'editorial es compromet a comunicar aquesta decisió a l'autor durant els tres mesos següents a la publicació del veredicte, per formalitzar el contracte d'edició corresponent.
- H. L'import del premi es farà efectiu a l'autor en el moment de l'aparició de l'obra premiada.
- I. La presentació dels originals suposa l'acceptació d'aquestes bases, que actuen amb valor de contracte d'edició.

PREMI D'ASSAIG JOAN FUSTER

JURATS:

Manuel Borja-Villell, Salvador Cardús, Vicent Partal, Pedro Ruiz Torres i Vicent Sanchis.

- 1. Els originals que opten a aquest premi hauran de ser inèdits i podran constar d'un o més treballs sobre temes literaris, artístics, històrics, filosòfics, sociològics, d'investigació, etc., en els quals predomine el caràcter d'interpretació o de teoria sobre l'estrictament erudit.
- 2. Els originals es presentaran per quintuplicat, mecanografiats, a doble espai i per una sola cara i hauran de tenir una extensió a partir de 150 fulls; cada full tindrà entre 1.800 i 2.000 caràcters.
- 3. L'import del premi és de 6.000 euros i correspon als drets d'edició dels 4.000 primers exemplars de l'obra premiada, que l'Editorial Tres i Quatre publicarà en una o en diverses edicions.
- 4. Exhaurits els primers 4.000 exemplars, l'editor tindrà preferència per a realitzar-ne noves edicions i, en aquest cas, renovarà el contracte corresponent amb l'autor. Si passats dos anys l'editorial no en comença una nova edició, l'autor podrà disposar lliurement de la seua obra.

PREMI DE NARRATIVA ANDRÒMINA

JURATS:

Francesc Calafat, Manuel Pérez Saldanya, Ramon Pla, Vicent Salvador i Francesc Selles.

- 1. Els originals que opten a aquest premi hauran de ser inèdits i constituiran obres en prosa narrativa, podent tractar-se de contes, novel·la, memòries, etc.
- 2. Els originals es presentaran per quintuplicat, mecanografiats, a doble espai i per una sola cara i hauran de tenir una extensió d'entre 150 i 200 fulls; cada full tindrà entre 1.800 i 2.000 caràcters.
- 3. L'import del premi és de 12.000 euros i correspon als drets d'edició dels 4.000 primers exemplars de l'obra premiada, que l'Editorial Tres i Quatre publicarà en una o en diverses edicions.
- 4. Exhaurits els primers 4.000 exemplars, l'editor tindrà preferència per a realitzar-ne noves edicions i, en aquest cas, renovarà el contracte corresponent amb l'autor. Si passats dos anys l'editorial no en comença una nova edició, l'autor podrà disposar lliurement de la seua obra.

PREMI DE POESIA VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

JURATS:

Vicenç Altadó, David Castllo, Narcís Comadira, Joan Margarit i Jaume Pérez Montaner.

- 1. Els originals que opten a aquest premi hauran de ser inèdits i podran constar d'un o més llibres de poesia, admetent-se la prosa poètica.
- 2. Els originals es presentaran per quintuplicat, mecanografiats, a doble espai i per una sola cara i hauran de tenir una extensió d'entre 50 i 70 fulls.
- 3. L'import del premi és de 3.000 euros i correspon als drets d'edició dels 4.000 primers exemplars de l'obra premiada, que l'Editorial Tres i Quatre publicarà en una o en diverses edicions en la col·lecció "Poesia 3i4".
- 4. Exhaurits els primers 4.000 exemplars, l'editor tindrà preferència per a realitzar-ne noves edicions i, en aquest cas, renovarà el contracte corresponent amb l'autor. Si passats dos anys l'editorial no en comença una nova edició, l'autor podrà disposar lliurement de la seua obra.

Pérez Bayer, 11 · 46002 · València
Telèfon: 963 516 492 · Fax: 963 529 872
e mail: tresiquatre@tresiquatre.com
www.tresiquatre.com

edicions 3i4 València

1971 1971 2002 1971

València, 26 d'octubre de 2002

1971 2002 1971

2002

edicions 3i4 / edicions 3i4 / edicions 3i4 / edicions 3i4

Premi d'assaig JOAN FUSTER
Premi de narrativa ANDRÒMINA
Premi de poesia VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

dits favorables al terrorista. Un home liberal d'Aràbia Saudita, amant del whisky i dels viatges a Europa que no tenia cap simpatia per la religió, va deixar una part de la seva fortuna a Biu Laden perquè pensava que era l'únic que defensava l'honor del país.

Però Oriana Fallaci i els que pensen com ella trobarien que l'anàlisi que Gilles Kepel fa de la situació de l'islamisme a Europa en el capítol "Europa, terra de l'islam: el vel i la fatwa", confirma la seva visió catastrofista. Kepel reporta l'expansió de l'islamisme, especialment a França i Anglaterra, a partir del 1989 i concretament a partir de l'esclat de l'afer Rushdie. I recorda que són les noves generacions les més receptives a l'islamisme radical. S'ha enfortit, diu, la ideologia islamista i apareixen intents de crear un estat islàmic dins l'estat democràtic liberal europeu. Determinats líders musulmans s'han ofert a actuar com a intermediaris comunitaris davant les autoritats i al Regne Unit, un activista proiraní va intentar fins i tot crear un parlament musulmà, paral·lel al de Westminster. Sí, el moviment islàmic penetra a Occident, segons Kepel. Per a Fallaci, això és una derrota per a Europa. Per als estudiosos europeus del món musulmà, això portarà a un diàleg entre cultures.

L'iraní Javad Tabatabai, filòsof expulsat tres cops de la universitat del seu país, deia el 18 de juliol al diari francès *Le Figaro*, que el diàleg entre civilitzacions té possibilitats si l'exemple de l'Iran i l'Afganistan és productiu, és a dir, si l'islamisme radical perd tot tipus de prestigi. Però Javad Tabatabai, a la pregunta de si els islamismes poden instrumentalitzar els joves musulmans de les ciutats europees, el filòsof, sense caure en el to de la Fallaci, li deia el lector del diari conservador el mateix que, fet i fet, diu la periodista italiana, que cal intentar integrar-los per fer-los francesos, o bé preparar-los intel·ligentment cap al retorn al seu país d'origen. És a dir, o integració o expulsió, el mateix que proclama Fallaci. I això no és racisme. D'on es dedueix que la forma, el to, és més important que el contingut.

Lluís Bonada